

[Bjørn Larsen.]

met, som man måske håber, men at de fleste vil være i stand til at placere ansvaret for flertallets sammenbrud, hvor det hører hjemme. Jeg er overbevist om, at mange vil sige: I har forvaltet jeres pund dårligt; det var ikke til den politik, vi sikrede et arbejderflertal.

Det er blevet sagt til os seks, at historiens dom over os vil blive nådeløs, og det kan måske passe, da det bliver de øjeblikkelige magthavere, der skriver historien, men nye generationer er på vej, den øgede oplysning kalder nye kræfter frem, og for dem vil socialdemokratiet og SF's højrefløj stå som nederlagets mænd, som det er blevet sagt før, da det virkelig gjaldt om at udnytte de nye muligheder og strømninger i dansk politik efter valget i 1966.

Formanden: Jeg gør opmærksom på, at såvel bifalds- som mishagsyttringer er i strid med forretningsordenens krav om god orden.

Pia Dam: Regeringen har på eget ansvar gennemført en devaluering. Det mest vidtrækkende af de forslag, vi er stillet over for, er nedfrysningen af en dyrtidsportion for hele arbejdsmarkedet, en dyrtidsportion, der ikke er udløst som følge af devalueringen. Herved håber man at opnå, at omkostningsniveauet holdes nede, og lægge en bremse på inflationen.

Hvordan ser nu denne situation ud, når man betragter den fra arbejderne og lønmodtagernes side? Jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg i denne forbindelse især har de lavere lønnede grupper i tankerne. Ja, de skulle på denne måde give afkald på en dyrtidsportion, på samme tid som de skulle bære hele byrden af de prisstigninger, som, det ved vi alle, under alle omstændigheder ville komme i løbet af vinteren. For selv om vi tog en dyrtidsportion, ville ingen dog turde påstå, at vi undgik prisstigninger som følge af devalueringen og de inflationskilder, som regeringen jo ikke tilsigter at gribe ind imod. Der er her tale om en klar social uretfærdighed. Ingen vil kunne nægte, at man på denne måde rammer de svagest stillede hårdest, og dette er i direkte modstrid med de principper, der ligger til grund for min deltagelse i det politiske liv; det er i modstrid med det grundlag, jeg gik til valg på,

og hvad mere er, det er i modstrid med grundsynspunkter i socialistisk folkepartis program.

Ingen har kunnet overbevise mig om, at forslaget er nødvendigt. Men forslaget er også i strid med andre vigtige principper i SF's grundholdning. Vi kan ikke anerkende, at man på denne måde griber ind i arbejderne overenskomstsmæssige rettigheder og det endda på et af de områder, der indtil nu har været anset for et af de mest værdifulde.

LOs repræsentantskab har givet regeringen sin tilslutning til den foreslåede politik, men min respekt for en landsorganisations formand, der styrter frem for straks at love regeringen mere, end den beder om, er meget ringe. Jeg ved, at LOs formand har kaldt nogle af os forrædere mod arbejderklassen. Det er hårde ord. Jeg skal afholde mig fra her at give en vurdering af en sådan organisation og dens førstemand, selv om det kunne være fristende, men jeg vil dog ikke undlade at give udtryk for min undren over, at LO med let sind sælger en dyrtidsportion og dermed skaber præcedens for lignende indgreb i andre situationer.

Forunderligt er det også at se en landsorganisation gøre dette og i samme ånde dræt frabede sig andre og mere positive indgreb i arbejdsmarkedets forhold. Dette har jo nemlig været foreslået fra vor side, men er blevet afvist med den motivering, at man ikke ønskede den slags indgreb. Jeg tænker på mindsteløn og ligeløn og erstatning for tab ved arbejdsløshed, men dette har LOs formand frabedt sig, og man får undskyldte mig, at min respekt for LOs ledelse er dalet. Derfor har LOs holdning ikke kunnet påvirke min stilling til dette lovforslag.

Det forekommer mig endvidere helt urimeligt og forkasteligt, at denne lovgivning skal gennemføres netop af et arbejderflertal, det første, vi har i landets historie. Jeg tror, ingen borgerlig regering ville vove et sådant indgreb, men når vi har et arbejderflertal, skal det altså gennemføres efter hr. Per Hækkerups stokkemetode. Når vi har et arbejderflertal, skal vi også efter hr. Per Hækkerup og hr. Aksel Larsen absolut gå med til at kompromittere dette flertal i befolkningens øjne. Det minder næsten om selvplageri.